

[PĘP *sb m*

sg G pępa, pępu. ◇ L pępie.

Sł stp: pqp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde także XVIII w. w innym znaczeniu.

Pępek; umbilicus HistAl, PolAnt: thedy nyektora szonka porodzyła zyna ktory począwszy od głowy alysz do pvpv wydzyalszyą myecz wszrarcz czlowyeczy/ a począwszy od papv alysz donog myal roszmaythych szwyerzath wyobrażenye HistAl 1510 520; BudBib 150d marg.

Wyrażenie: »pęp brzucha«: Oto teraz moc iego w biodrach iego/ á śiła iego w pępie brzuchá [in umbilico ventris] iego. BudBib Iob 40/11 (Linde).

Cf PĘPEK, [PĘPORZEŻKA], PRZERWIPEP

KW